

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. április

300 Ft

fr. Kardos Csongor OFM

A feltámadás csendessége

Megkapó és egyben meglepő, ahogyan a feltámadt Jézus az életünkbe lép.

Mást várnánk. Dicsőséget, fényt, látványosságot, valamit, ami lenyűgöz, ami jobban emlékeztet bevonulásra, mint megjelenésre. Mintha Jézus mindannyiunk hétköznapijába érkezne, megáll a hátunk mögött, mint Mária Magdolnának; mellénk szegő-

dik az úton, mint az emmauszi tanítványok esetében; vagy megáll a parton, és figyeli mindennapi küzdelmeinket, mint a tanítványok hajnali halászatokor. Fel se ismerjük, olyan csendes, olyan köznapi. Van a jelenlétében valami otthonosság, meghittség, ismerős pillanat, már egyszer megtörtént gesztus. És egyszerre mégis annyira más,

hogy fel sem ismerjük, csak idővel, éppen egy-egy bensőséges jel alapján, ami csak nekünk szólt, amikor először találkoztunk vele, és most megismétlődik. Elég egy átkarolt láb, egy érintés, a kenyér megtörése, hogy beléphessünk az ő feltámadásának világába.

Vajon milyen lesz majd a mi feltámadásunk? Mi mit őrizünk

meg ebből a mostani életünk-ből? Nekünk mi lesz az a mozdulat, jel, seb, a szeretet apró gesztusa, ami alapján felismerhetők leszünk egymás számára?

Illyés Gyula egy gyermekkori, elsőáldozási élményével írja le ezt az egyszerre ismerős, de ismeretlenségében mégis annyira új állapotot, ráérezvén, hogy számunkra a gyermekség tisztasága, izgatott várakozása, édes-anyánkkal való gyengéd kapcsolatunk adhat támpontot ahhoz, mi is vár ránk, amikor halálunk, elmúlásunk után végre beköszönt a feltámadás hajnala; és nekünk is részünk lehet abban,

ami most még csak Jézus sajátja, és megkapjuk ünnepi ingünket, fehér ruhánkat, mely a választottaké.

Illyés Gyula:
Feltámadás

Férgével, savával a szorgos föld, az anyaföld, a meleg, lemossa rólam testemet, leszed rólam mindent mi mocskos.

Kitörölve a szemüreg, a csigolyák, a bordák sorra. Mint anyámtól hajdan, topogva várom ünnepi ingemet.

Mert áldozás lesz!
Tegnap gyóntam!
Gábiel csöndít a toronyban és maga Jézus mond misét!

Fussunk; nehogy egy utcasarkon egy kósza vétek nyakonkapjon mielőtt befogad az ég.

Ilyen ismerős lesz feltámadásunk. Meghitt, mint egy régvolt emlék azokkal, akiket szeretünk, és új, mint az annyira várt ismeretlen beteljesedés, amikor Isten letöröl a szemünkről minden könnyet.

100 éve született Pilinszky János (1921-1981)

Pilinszky 100

A HÚSVÉT MARGÓJÁRA

Azokról és azoknak kívánok írni, akik talán már esztendőik óta nem gyóntak, akik évről évre a halogatás állapotában élnek, mintegy megrekedtek az előzetes lelkiismeret-vizsgálatban.

A morális, keresztény önelemzés szükséges előfeltétele az igényes életnek, valami mégis hiányzik belőle. Az elhatározás. Hasonló az ilyen ember a szabadulásáról álmodozó fogolyhoz, kiből lassan kikopik a cselekvés ereje. Belesüpped ábrándjaiba, elernyed, s talán épp álmai teszik végképp fogollyá.

Egyetlen szentségnél se éreztem oly erősen, mint épp a gyónás szentségénél, hogy a szentség – jobb szó híján és sok mindenben túl – cselekedet is, méghozzá a lélek legrejtettebb erőit is megmozgató cselekedet. S ez a cselekedet jóval több a legtisztább szándékú önelemzésnél s földi jótettnél is.

A gyónás szentségében titokzatos módon mindig jelen van ez a drámai pillanat. Semmiféle ön-

elemzés és semmiféle bánat nem pótolhatja ezt az értéket. A lelkiismeret-vizsgálatot és bánatot csakis a gyónás emeli valamiféle hasonlíthatatlan drámai történéssé, konkrét erejű mozzanattá. A gyónással küszöböt lépsz át, mely a bűn rabságából Isten szabadságába vezet. Fellélegzel. Meg-

tettet a nagy lépést. Látszatra alig „történt” valami; „cselekedeted” isteni közegben játszódtott le. Csak csendes ujjongásodon érzed, mennyire valószínű szabadságod.

De épp ez a titokzatos „cselekvési mozzanat” magyarázza azt, hogy el is lehet szokni tőle. Erő, és újra és újra elhatározás kell minden egyes gyórához, mint minden valódi cselekvéshez. S már a cselekvés „misztikájához” tartozó kérdés volna azt megfejtetni, az ember miért hajlamos a restségre akkor is, mikor az rabságot, rosszat, árnyéket jelent számára, s miért rest megtenni a döntő lépést, mikor az a szabadságba, öröme és világosságra vezet?

Húsvét közeledtével ezt az egyetlen gondolatot kívántam fölvetni anélkül, hogy tovább fejleszteném. Azoknak írtam, akik átérték a léleknek hasonló, indokolatlan bánaságát, vagy épp most élék át. Örökös lelkiismeret-vizsgálatban élnek talán, és ismerik a bánat könnyeit is. Csak épp a nagy lépésig nem tudnak eljutni. Ahhoz a lépéshez, mikor a szabaduló fogoly riadtan veszi észre szívében, hogy a hosszú fogságban hozzászokott fogságához! Aztán összeszedve minden erejét, kilép börtöne ajtaján, s talán csak fölujjongó szívével érzi, mi is történt vele.

Szabadulásukkor pedig épp a tétova szívűeknek lesz legnagyobb az öröme és ujjongása!

(Új Ember, 1962. április 15.)

ISTEN DICSŐSÉGE

Jézus bűneinket nem idegen ruhaként vette magára, hanem mint testébe-lelkébe hatoló iszonyú súlyt, amitől vérrel verítkezett, mielőtt a vas őt helyen halálra sebezte volna. Szenvedése nyilvános volt, akár a közönséges bűnözőké. Nyilvánosan élte meg a tökéletes egyedüllétet és kiszolgáltatottságot. Ecce homo: a vérző tárgy, az elhagyatott Isten az emberi történelem vészbirosága előtt.

De amennyire közpréda volt halála és agóniája, oly rejtett maradt dicsősége, húsvéti allelujája. Őt sebet továbbra is magán viselte, jelenléte azonban mostantól fogva csupa tartózkodás, rejtelkedő szemérem, hasonlíthatatlanul bensőséges jelenlét. Weöres Sándor gyönyörű gondolata jut eszembe, miszerint a világegyetem telve urakkal, egy szolgálója van csak, az Isten.

Ecce Deus az Ecce Homo után. Íme az Isten, megdicsőülésének bensőségében. És ez a bensőség nyilván előre vetíti, meghatározza utolsó eljövételének a „stílusát” is, a kreatúrák és a kreatúrasors őt sebet magán viselő Isten végső egymásra találását. „A sírás ünnepélye” – írtam egyszer, e végső találkozás „intimitására” utalva.

Hogy mi a húsvét, azt itt a földön, a szenteket kivéve, egyedül az önmagára ébredt meghasonlottság, egyedül a bűnbánó és Isten békéjére szomjas szív sejtetheti meg. „Az embernek meleg csend kell, és hideg tumultust adnak neki” – írta Simone Weil. Nos, pontosan ez a „meleg csend”: Isten dicsőségének, föltámadásának, eljövételének és minden egyes látogatásának elvéthetetlen ismertető jegye. Pontos ellentéte annak a „hideg tumultusnak”, amit az ember oly gyakran kap, s amit maga is oly esztelen módon hajszol.

Hogy ki részesül a húsvét „meleg csendjéből”, személy szerint lehetetlen megnevezni. Egy bizonyos: senki sincs kizárva belőle. De sokszor – s talán legtöbbször – épp azok nyerik el, akik látszatra a legelhagyatottabbak, a legkevésbé érdekesek rá. Ez a „melegítő csend” nem ismer konvenciókat, irgalmával áthág minden, mégoly véglegesnek tűnő határt. Ő a végső virradat előszele. Ott fújdogál, ahol akar. Az ember csak megtapasztalhatja érintését, de útjait ki nem fürkészheti. A végtelen Isten és a véges ember drámájában ez a kifürkészhetetlenség Isten szeretetének örök előjoga. Megértenünk lehetetlen, de bármelyikünk megbizonyosodhat róla, s ez a bizonyosság nemcsak a világ szeszélyeit és esetlegességeit, de bensőséges erejével még törvényeinek bizonyosságát is véghetetlenül fölülmúlja.

(Új Ember, 1970. március 29.)

A BIZALOM ÉS JUTALMA

Van Graham Greene-nek egy novellája, melyben a haldoklónak megadatik, hogy átélje egy percre a halál utáni pillanatokat: úgy érzi, valahonnan szüntelenül nézi őt valaki, s ő annak a Valakinek szemével, mindentudásával kénytelen látni nemcsak jelenét, hanem egész múltját, azt is, amit ellejtett.

Mikor húsvét táján az irgalom ítélőszéke elé megyünk, nekünk is ezt az isteni mindentudást

kell – lehetőség szerint – megközelítenünk. Az emberek felé bizonyára zárva vagyunk, de Isten felé feltétlenül nyitva. Ez a nyitottság a legszebb Istenhez való viszonyunkban: bizalom van benne, s csak a bizalom nyelvén beszélhetek magamról is Istennel. Akkor nyugszom meg, akkor kapom vissza békém, ha teljes őszinteséggel igyekszem Isten rólam alkotott ismeretére jutni. Hiszen ez az ismeret, az ő látása nem ítélet – arra vár, hogy bűneimet magamra olvassam, s ő fölmenthessen. Ez a bizalom, a gyermek zokogó, megindult bizalmának jutalma.

Először természetesen a súlyos bűnökre áll ez: meg „kell” gyónnunk őket, de ez a „kell” nem a parancsnak szól, hanem a lélek legbensőbb igényének, aki szabadulni akar – s szabadulása csak

a vallomás lehet. Nem is a „kell”-en van itt a hangsúly már, hanem a „lehet”-en – azon az örömon, hogy az őszinte önismeret által felfoghatjuk nemcsak Isten rólunk való ismeretét, hanem ránk vonatkozó eszméit, terveit is. Ez az összehasonlítás csalja ki a tékozló fiú könnyét, ez tapasztja oda újra az Atyához.

Ritka eset, hogy a súlyos bűn „állapottá” válik, annál inkább a bocsánatos bűnök, melyeket szinte második bőrünként hordunk magunkon. Állapotunkat kell tehát alaposan megismernünk, ha életünk holtpontjáról el akarunk lendülni. Mert megállni – itt annyit jelent: poshadni. A lelki feltámadás fénye azokra vár, akik pörükben tudnak maguk fölött ítékezni.

(Új Ember, 1966. február 27.)

A tizennégy segítőszent

Szent György vértanú

4. rész

Szent György görög származású keresztény szülők gyermekeként látta meg a napvilágot Lyddában Georgios néven. Apja Diocletianus császár egyik legjobb katonája volt, őt 14 éves korában veszítette el, majd néhány év múlva édesanyja is elhunyt. Ezután ő is belépett a római hadseregbe katonának.

Mikor Diocletianus 303-ban elrendelte az utolsó keresztényüldözést, a katonáknak is áldozniuk kellett a római isteneknek, de György ezt megtagadta. Diocletianus nem akarta elveszíteni egyik legjobb katonáját, ezért földet, pénzt ajánlott Györgynek, de nem járt sikerrel. Látván felesleges próbálkozását, a császár feldühödött és parancsot adott György megkínzására, majd végül 303. április 23-án lefejezték. Testét visszazsállították Lyddába, ahol hamarosan, mint mártír kezd-

ték el tisztelni és templomot is emeltek neki.

Az 5. században már úgy tisztelték, mint a keresztény bátorság jelképét. A görög-katolikus egyház a „katonaszentek” közé sorolja, és „vasszentnek” nevezi, mivel sok kínszert szenvedett el.

Az Érdy-kódexben külön fejezet szól György mártíromságáról, itt olvasható György utolsó perceiben elmondott imádsága: „én édes Uram, Jézus Krisztus, kérlek az te szent nevednek tisztóletes méltóságáért, hogy az én lelkemet el ne szakasszad az te szent malasztodtul örökkül örökké. Másodszor: és valaki az te szentséges nevedért az én kínszenvedésemről ájojtatossággal megemlékezendik, és ő szükségen idején engemet hívand, hallgattassék meg. Harmadszor: és valaki az én halálomról szerzett könyvet

nála viselendi és olvasandja, avagy csak olvasván hallgatandja, azon órában bocsátassanak meg minden bűnei. És valaki nála hordozandja, minden menyüütéstől, hadban való veszedelemtől, és ítéletben való hamis tanúktól megszabadultassanak, továbbá valamely házban leend az én szenvedésemről való

könyv, ott néma, sánta, süket, csonkabonka gyermek ne születthessék. És valaki valamit tud kérni az én nevemben, minden kérelmése beteljesesjessék minden kétség nélkül.

Mikoron ő imádságát elvégezte volna, mennyből isteni szózat lőn őhozzája, hogy mindenek azonképpen beteljesednének, amint kérte volna. Annak utána lehajtá nyakát és a szent mártíromságot nyakavágással elvégezté. Az hívő kereszténynek azt látván, nagy tisztességgel az ő áldott testét eltemetik. Dacianos király kedég, mikoron az ő palotájába menne, azon úton tűz szálla le mennyből és úgy emészté meg, hogy még az porát sem tudhatá, hova lőn.

Ezenképpen lőn szenvedése Szent Gyergy mártírnak, kinek ő dücsőséges kénja, halála és szent imádsága legyen mi bűneinknek bizony bocsánatja, és halálunknak utána bizony koronája az erek dücsőségtben.”

Szent György életéről sok legenda született. Valószínűleg a keresztések hozták a 11-12. században Európába a sárkánnyal történő harc legendáját is, ami főleg a kereszties lovagok körében volt népszerű, egészen a 19. századig. Szent György harca a sárkánnyal a jó és a gonosz közötti harc jelképévé vált, kifejezve azt, hogy a keresztény hit megszünteti a démonok uralmát és legyőzi a gonoszt minden alakjában.

Ilyen szemlélettel olvassunk el egy Szent Györgyről szóló részletet a Legenda Aureából:

„Silena városa közelében volt egy tó, s abban lakott egy mérges sárkány. Már többször megfutamította a népet, amikor fegyveresen ellene vonult. Így hát a polgárok naponta két juhot adtak neki. Amikor a juhok megfogytak, megegyeztek, hogy naponta egy embert áldoznak a szörnynek. Sorsot vettek, mely alól senki sem vonhatta ki magát. Amikor már a városnak szinte minden ifja és leánya áldozatul esett, történt, hogy a sors a király leányára esett. A király jajveszékelt és megkísérelte, hogy leányát megóvjá a nyomorúságos haláltól.

A nép pedig rettegett, hogy mindnyájukat megöli a sárkány. Könnyezve ment a leány a tóhoz. És akkor Szent György arra jött lóháton. Megkérdezte, mi baja van. A lány így válaszolt: Jó ifjú, szállj gyorsan lovadra, és sietve fuss el innen! – és elbeszélte neki mindent. Ő pedig ezt mondta: Ne félj, segíteni fogok rajtad Krisztus nevében. Még beszéltek, amikor a sárkány kiemelte fejét a tóból. A leány reszketett a félelemtől, György azonban lovára pattant, keresztet vetett magára, és szembe lovagolt a sárkánnyal, amely rárontott. György nagy erővel megforgatta lándzsáját, Istennek ajánlotta magát, és olyan súlyos csapást mért a sárkányra, hogy az a földre zuhant. Akkor megparancsolta a leánynak, hogy a sárkány övét kösse a nyakára és vezesse be a városba. Az megtette és a sárkány úgy ment utána, mint egy szelíd kutya.

A városban a nép rettenetesen megijedt, de György így szólt hozzájuk: Ne rettegetek,

mert az Úristen küldött hozzátok, hogy megszabadítsalak benneteket ettől a sárkánytól. Ezért higgyetek Krisztusban, és keresztelkedjétek meg, akkor megölöm ezt a sárkányt. Így hát a király és a nép megkeresztelkedett, György pedig kihúzta kardját, és megölte a sárkányt. Ugyanazon a helyen szép templomot építettek, és az oltárnál élő forrás fakadt, amely meggyógyított minden beteget, aki csak ivott belőle.”

Szent György a 14 segítő-szent közé tartozik. Évszázadokon át a lovagok, fegyverkövacsok, lovas katonák, ispotályok patrónusa volt, főként pestis és lepra esetén fohászkodtak hozzá. Ma a biztonsági szolgálatok és a rendőrség védőszentje. Szent Györgyöt lóval, piros kereszttel egy fehér zászlón, pajzzsal és lándzsával, a sárkányt ölte ábrázolják. Ünnepe Rómában 683 óta ülik április 23-án.

Szent György vértanúsága

fr. Kis Kornél OFM

Nem tudtátok?

Vajon érdemes-e megnyilatkoznom, egy bár számomra fontos, de elsőre nem lelkeségi kérdésben, közreadva azt a Plébánia havilapjában? Pláne a böjti szelek elvonulása után, amikor más spirituális témákat ad az évkör ünneprendje, a liturgia?

A böjt nem fogyókúra - mondják. Igaz, mostanság bizonyos fogyókúrák módszereket is böjtnek neveznek, amikor meghatározott időkeret betartásával étkeznek, vagy váltakozva hagynak el valamit az étkezésből. A böjt nem fogyókúra, ugyanakkor, aki már igazán komolyan fogyózott, küzdött meg étkezésből fakadó problémáival testi-lelki egészségeért, ha a böjtöt is ismeri és gyakorolja, aligha talál különbséget a kettő között, ami az erőfeszítéseket, az önmehtagadást illeti. Én simán kibírom a pénteket sajtókkal, meg konzervhalon, de ez nem böjt feltétlenül, mert ezek exkluzív ételek, drága, változatos is, és kedvelem ezeket az ízeket. Viszont amikor valami cél elérése van kitűzve akár böjti önmehtagadás akár diéta, a tétje miatt, azonnal megjelenik a kísértés, az erőteljes lemondó hangok.

A cél némileg különböző a böjt és egy szükséges fogyás tekintetében, de mindkét út rendkívül nehéz, és egy jó fogyókúra bizony szolgálhat a böjt, különösen az ÉN böjtjének javára is. Amellett a fogyás elérése ugyanolyan, vagy még nehezebb, mint a lemondás. Fontos megjegyezni, hogy sok esetben a fogyás erkölcsi kötelesség is az élet védelméért, megújításáért, ahogy a böjt önvizsgálatra, bűnbánatra, spirituális megújulásra vezet a legszentebbeket is.

A másodlagos célokat sem kell mindjárt megvetni, vagy lesöpörni. Jól akarok kinézni, fitt szeretnék lenni, elégedett akarok lenni magammal, szeretnék tetszeni a testemmel valakinek, vonzó lenni, képes vagyok tenni ezért. A másodlagos célok csak akkor alantasak és károsak, ha már elődlegesek, vagy akkor, ha méltatlanul hátra soroljuk (Például egy hamis önmehtagadás-felfogással ápolatlanok és visszataszítóak leszünk).

Immár harmadszor próbálkozok a fogyással, száz alá kerülni. Kétszer már sikerült, de amikor

elengedtem az ügyet, mindig visszajött, és gyarapodott a zsír és a kiló, pont úgy, mint a példabeszédben a kiűzött démonok, hétszeresen tértek vissza a kipucolt kecébe. A jójó-effektust jól ismerem. Annyival vagyok most bölcsőbb, hogy számítottam rá. Az elvonások során mindig be kell kalkulálni a bukást, mert a bukás hozzánk tartozik, az is mi vagyunk.

Két hónap alatt húsz kilót fogytam, amire joggal mondják, hogy túl gyors, nem tartható fenn, és fenyeget a visszaesés, vagy egyenesen egészségtelen. Ugyanazon az úton visszafelé, 1-2 év alatt kell lefogyni, ahogy a súlyfelesleg keletkezett.

A józanság valóban fontos a sikerhez, nem szakadhatok el az általános tapasztalatoktól, de egészen személyesen, rám szabottan is mérlegelnem kell a lehetőségeket. Nem másnak kell lennem, magamnak. Igen, jöttem vissza kerékpártúráról megalázva, halálosan kimerülve, mert nem volt elég energia. Van, hogy kell egy Sport szelet, mert ha energia nincs, hiába a nemes cél, sem az agy sem az izom működik. Energia nélkül se gondolkodni, se mozogni nem lehet. Sok szabály keletkezik egy fogyókúra alatt, sok a jótanács, és sok közhely válik kellemetlenül valóságossá.

Egy hét kihagyás máris hét kiló jött vissza. A fejben dől el a történet, hiszen nem a cél változik, ha vissza is szalad néhány kiló, a módszeren kell finomítani, például azzal, hogy kiiktatom az időkeretet, nem egy hónap alatt kell teljesítenem, egy egészséges állapot felé igyekszem, a diéta abbahagyása végzetes visszaesést okoz. Mindig is életmódról volt szó. Nedves agyag a fazekaskorongon.

Az öngyógyítás nem lehetséges (*Erről lenne mit mondani, a gyógyítás lényegéből fakad, hogy nem magánszám!*), de lehetséges egy magasabb szintű gyógyulás, egy elfogadott gyógyulás, ami majd kisugárzik a test minden sejtjéig, mert egy magamat messze meghaladó forrásból táplálkozik. Fogyókúra nézőpontból, van egy kép, illetve Kép, ami Istenben, a Fazekasmesterben rólunk, és ennek részeként a testünkről is él. E kép szerint élni

számunkra azért fontos, mivel e szerint élni sokkal döntőbb dolgokat is helyre állít életünkben, mint az ideális testsúly. „Nem tudtátok, hogy testetek a bennetek lakó Lélek temploma?” (1Kor 6,19.)

Nem akarok módszereknek reklámot csinálni, vagy éppen ellenreklámot, látva kudarcaimat. Turbó, keto, Norbi, szétválasztó, kalória-számlálás, mediterrán étrend, mind működik. Minden módszer célja az egészséges életmód visszaállítása, egy új igény, „függőség” kialakítása: az egészség igénylése. Jó fittnek lenni, kapni levegőt, kevésbé verejtékezni, jó közérzettel fogadni az állandó kihívásokat. A megfelelő testsúly az immunrendszer része - ahogy ma divat sok mindenre ezt mondani, olyasmire is, amit régen simán kioperáltak.

A legnagyobb átverés is fogyásodhoz tud segíteni, ahogy a placebo is képes gyógyítani, mert van bennünk valami, ami fölötte áll a testünknek, de még a pszichénknek is. A legtöbb módszer a kevesebb energiabevitelre és a több mozgásra, a fokozatosságra, az étkezés egészségessé tételére épül. Mind külön is rengeteget segít, de harmonizálva egymással extra módon javít az éltminőségeden. Tulajdonképpen az átverés AZ, ami segít lefogyni. Az étrendkiegészítő, a módszer egy átverés része, amit ha hüén követsz, lefogysz. Senki sem szereti, ha becsapják, esetleg ha az egy titok-

ban szervezett, látszólag elfelejtett szülinapi buli megszervezése. Senki sem szereti, ha becsapják, de mennyiszer kell beadatni a szurit a beteg gyerekeknek, akkor is, ha nem akarja, akkor is, ha az aktuális fájdalmat, elárultságot, bizalomvesztést az átfogóbb és fontosabb bizalom miatt (Jót akarok neked!), el kell szenvedni!

A „Sz*rul nézel ki” kijelentés nem csak azt jelenti, hogy én ilyennek látlak téged, hanem azt is, és sokkal inkább azt, hogy te így nézel ki magadból, és mindent így látsz. (Írhattam volna rosszul-nak!) Szeresd önmagadat, hogy szerethesd őt, mint önmagadat.

A fogyás nem cél, hanem eszköz a jó testi alapokhoz, a testhez, amiben jó lenni. Sőt nem csak a fogyás folyamatos, de akár a hízás is. Apu azért nem kapott kemót, mert csont és bőr volt, csak hát nem tudott nyelni se a torokrák miatt. Fogyni-hízni az ideális testsúly fenntartásáért, olyan fontos, és annyira mindennapi, mint a higiénia, a napi alvás szükséglete, meg hogy barátaid legyenek, szeressenek. Persze az utolsó a legfontosabb (vö. 1Kor 13,13).

A rövid recept: számold a kalóriát, se több, se kevesebb; edd, amit szeretsz mértékkel; találj egy téged kikapcsoló, örömet adó mozgásformát; mérget ne egyél; hallgass a téged szeretőkre, de ne mindig...

Szabó József ferences szerzetes a betegségről

Ha ez az üdvösségem útja, ezen megyek végig”

Nem könnyű békével fogadni egy súlyos betegséget. Szabó József ferences atya, gyöngyösi plébános azonnali és feltétlen igent mondott az állapotára. És válasza nyomán a kegyelemnek köszönhetően betegségén átsugárzik Isten végtelen szeretete.

– Hogyan jelentkezett a betegsége? Miből vette észre, hogy valami megváltozott?

– Nem vettem észre semmit. Boldog tudatlanságban éltem, mert hála a jó Istennek, semmim nem fájt. Tavalyelőtt, 2019 decemberében aztán egyszer csak életveszélyes állapotba kerültem. Nem volt erőm, semmihez nem volt kedvem. Megmérték a vérnyomásomat, 70 per 55 volt. A vérvétel

alapján kiderült, hogy szinte leállt a vesém. December 6-án bekerültem a gyöngyösi Bugát Pál Kórházba heveny veseelégtelenséggel. Amikor a gasztroenterológusom megtudta az eredményeimet, azt kérdezte a kolléganőjétől: „És él még?” Amikor hazaengedtek a kórházból, karácsony előtti gyóntatási ügyelet várt rám: szépen bírtam, jó volt. Nem éreztem fájdalmat. Visszanyertem az életkedvem.

– Meghatározó tapasztalat lehetett ez a halálközeli állapot. A rákos betegséggel mikor szembesült?

– Tavaly júniusban meghalt a másodfokú unokatestvérem, aki a bérmaapám volt. A lányai kérték,

hogyan én temessem. Hazaindultam. Jó meleg pénteki nap volt, az autóban bekapcsoltam a klímát. Mire megérkeztem, alig bírtam kiszállni. Gondoltam, megint adtam a veséimnek egy pofont. Rosszul néztem ki, annyira, hogy Erik atya, a rendtársam fel is ajánlotta, szívesen elmondja helyettem a misét vasárnap. „Miért mondanád?” – értetlenkedtem. Arra a misére járt a körzeti orvosom is, aki látva az állapotomat, közölte, hétfőn vért vesznek tőlem. A tumormarker magas volt. Harmincvalahány kilót fogytam addig, de azt gondoltam, a fogyasztóinjekciótól van, amit a cukorbetegség miatt kaptam. Még boldog is voltam, milyen jó slank leszek! Ruhatárat is kellett cserélnem, mert az Autista Segítő Központban, ahol lelki igazgató vagyok, a hölgyek unszoltak, így hát be kellett adnom a derekamat.

– **A bizonytalanság után viszont jött a bizonyosság.**

– A doktornőm kérésére felhívtam egy nagyon kedves orvost, aki sokszor segített már az ismerőseimen. Megkérdezte, kit küldök. Mondtam neki, hogy most kivételesen magamat. Nem akarta elhinni. Az Országos Onkológiai Intézetben ő indította el a kivizsgálási folyamatot augusztus 10-én. Kiderült, hogy a rákos daganat a hasnyálmirigy farokrészén van. Kiírták a műtét időpontját. Zsolt doktor, a sebész elmondta, mivel jár az operáció és hogy nem lesz egyszerű... Amikor megkapta a CT-leletemet, hosszan nézte a monitort, és nem szólt semmit. Megváltozott az addigi kedélyes légkör. Pontosan látta, hogy a daganat műthetetlen. Ez szeptember 4-én volt. Ebben az időszakban ugyanúgy eskettem, éltem a papi-szerzetesi életemet, mint ahogy addig is. Minden-

ki azt gondolta, hogy megműtenek, és nem lesz gond. A szokásos gyógyulási ráta a hasnyálmirigyráknál tíz a nyolchoz, műtét nélkül tíz a kettőhöz. Tudtam, hogy ez egy olyan helyzet, amin nem lehet változtatni.

– **Kétségbeejtő lehetett ez a diagnózis. Nem elég, hogy hasnyálmirigyrák, de még rossz helyen is van, műthetetlen. Hogyan lehetett ezt elviselni?**

– Az orvos hat évet jár az egyetemre, és megtanulja, hogyan kell a betegségeket kezelni. Aztán rezidens lesz, egyre jobban elmélyül a szakmájában. Ért a gyógyításhoz, erre teszi fel az életét. Nem bírálhatom felül, nem mondhatom neki, hogy mégiscsak műtsön meg. A Jóisten a teremtéskor beleírta a törvényeit a világba, az ember pedig próbálja felfedezni azokat. Az orvostudomány rátalált módszerekre, amelyekkel bizonyos betegségeket meg lehet gyógyítani. Mindez a Jóisten akaratából van. Ki vagyok én, hogy lázadni kezdjek? Hívó lélekkel az orvos által meghatározott úton kell menni. Az állapotommal való szembesülés nem csapdahelyzet volt, hanem inkább egy készség átélése: elfogadom, hogy Isten most így szeret.

Lehet kérdezni, hogy miért így. Biztosan van ebben valamilyen figyelmeztetés az életemre vonatkozóan, valamire el kell vezetnie a betegségeimnek. De abban biztos lehetek, hogy nem vagyok az Isten tenyerén kívül. Ha ez az üdvösségem útja, akkor ezen megyek végig. Lehet reklámlálni, hogy Uram, az jobb lett volna. De nem. Ez a te utad. Ez a te kereszted.

– **Nem is gyötrődött?**

– Nem. A Jóisten megadta azt a kegyelmet, hogy ha felismertem ezt, akkor tudjam így alakítani a hozzáállásomat. Igyekszem is eszerint élni. A közösségi oldalakra kitett beszámolóim hangulatában is szeretném ezt visszaadni: igen, beteg vagyok, ezen az úton járok, Istennel együtt.

– **Ez az óriási igen átragyog a mondatain. Gyermeki bizalommal fogadta el a betegségét.**

– Igen. Merem vállalni és kimondani: megpróbálok ráhagyatkozni Istenre. Az örökfogadalmamban azt mondtam, én átadom magam ennek a közösségnek, és ezen a közösségen keresztül Istennek. Most miért lopjam vissza magamat?

Uram, ha így akarod, akkor menjünk. Biztos vagyok Isten szeretetében és abban, hogy ő elvezet valahová.

– **A kórházi kezelés során biztosan találkozott nehézségekkel is.**

– Meg kellett tanulnom várakozni. Szeptember 21-én előre egyeztetett időpontra mentem vizsgálatra. Mindenki sorra került, aki utánam jött, már rég végeztek. Az ember ilyenkor felidegesíti magát. Majdnem felálltam és elmentem. Akkor meg kellett tanulnom várakozni. A kórházi lét egyik velejárója, hogy ülünk és várunk. Lehet türelmetlenkedni, de nem érdemes. Azzal senki nincs előbbre.

– **Sok segítséget kap az emberektől.**

– Nagyon kedves barátom, Berei Albert sokat segít. Ő az egyetlen, akit felnőtként keresztem. Amikor ő szabadságon volt, akkor a tartományfőnök atya vagy valaki más segített eljuttatni a kezelésekre. A késői CT-vizsgálatokról Bíró Zsolt hozott haza. Egyedül is szívesen elintézném ezt, de a testvérek nagyon dühösek, ha vezetek aznap, amikor kezelést kapok. A parkolási helyzet visszariaszt, ezért elfogadom a segítségüket. Gondoskodnak rólam. Merem remélni, hogy az Úr megjutalmazza őket.

– **A közösségi oldalán mindig beszámol az aktuális kezeléséről.**

– Azért írtam ki a Facebookon, hogy daganatos beteg lettem, mert így nem kell mindenkinek egyesével elmondanom. Az is fontos volt számomra, hogy az ismerőseim biztos forrásból értesüljenek. Ez viszont azzal a felelősséggel jár, hogy ha már elkezdtem, akkor folytatnom is kell az állapotomról szóló híradásokat. A posztjaim emellett tanúságtételek arról, hogy hívő lélekkel fogadom és élem meg a betegséget.

– **Olyan természetesen mesél a beszámolóiban a kezelési folyamatról! Az élet legapróbb kis dolgait is értékeli.**

– Ilyenkor azok is fontossá válnak. Amikor a kórházi folyosón találkozunk egymással, például egy idősebb betegárral, aki már kilencven kemo-terápiás kezelést kapott, megkérdezem magamtól: hol vagyok én ettől a tizenkettőmmel? Őt látni vigasztaló, mert érzem, hogy bírható ez az egész. A Jóisten irgalma vezeti az embereket az ilyen helyzetekben is. A kórházban zajlik a „folyosói

továbbképzés”. Nagyon sokat segít az, amit a betegársaim mondanak, legyen szó akár az étkezési szokásokról, akár különböző praktikákról. Mindig rácsodálkozom, milyen leleményesen tudják megkönnyíteni a helyzetüket a nehézségekben. Ott tudtam meg azt is, mit jelent a CA 19-9, a tumormarker, és hogyan kell értelmezni, meg azt is, hogy mi a CT jelentősége. Az orvosomat nem akarom fárasztani a kérdéseimmel.

– **Azt is leírja, hogy milyen hálás a rengeteg üzenetért, amit kap. Akár hatszázan-hét-százan is imádkoznak Önért.**

– Zavarbaejtő felelősséggel jár ez. Amikor írtam a betegségemről, és közzétettem a bejegyzést, tíz percen belül több mint ötvenen olvasták, lájkolták, és már jöttek is a kommentek. Azért is élem meg ezt felelősségként, mert a szeretet, amivel irányomban vannak, nemcsak nekem szól, hanem a teremtető Istennek is. És valóban zavarbaejtő, amikor sokan azt mondják, hogy ezekből a beszámolókból is tanulnak, van, amit hasznosítani tudnak belőlük. Nagyon félek, nehogy valami olyat írjak, ami ezt elrontja.

Azt gondolom, ha a közösségi felületen tanúságot tudok tenni arról, hogy mekkora szeretettel van irántunk az Atya, akkor ezt meg kell tennem. Azt az utat választottam, hogy nyíltan élem meg a betegségemet. Voltak testvérek, akik figyelmeztettek, nem biztos, hogy ez jó döntés. Én úgy vagyok vele, ha már felvállaltam, akkor kitartok emellett, és viselem az Isten előtti felelősségét is ennek. Ha arról, amit megélek, úgy tudok tanúságot tenni, hogy mások is meglátják mögöttem a Jóisten szeretetét, akkor a legfontosabb papi feladatomat elvégeztem.

– **Hogyan, miből érzékeli a betegsége alatt Isten szeretetét? Talán mély megtapasztalásai is vannak.**

– Semmiféle misztikus élményem nincs ezzel kapcsolatosan. Nem is olyan típusú ember vagyok. A hitem erősödött attól, hogy úgy érzem, tényleg ez az én utam, és ha ezen végigmegyek, akkor Isten irgalma és szeretete vár rám. Ahogy Pál apostol mondja: „A pályát végigfutottam, a hitet megtartottam.” Én ezt szeretném. Egyetlen alkalom volt eddig, a karácsony, amikor nagyon erősen tudatában voltam a betegségemnek. Más hangulata volt az ünnepnek, ez tény és való. Isten szeretete

a mi Urunk Jézus Krisztusban testet öltött, eljött közénk. Most pedig várom, hogy szenvedésének, kereszthalálának és feltámadásának ünnepe ebben az élethelyzetben hogyan és miképpen jelent majd számomra új tapasztalatot. Nehezen tudom feldolgozni, hogy nincsenek jelentős fájdalmaim. Ha nem tudnám, hogy daganatom van, akkor semmi nem jelezné ezt. Ezért is alattomos a hasnyálmirigyrák, mert mire jelentkezik a fájdalom, már áttét van. Nem az a fajta szenvedés ez, amit Krisztus átélt a kereszten. És nem is a lelki szenvedése, a gyötrelem, hogy múltjék el tőlem ez a kehely, de ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd.

Nagy várakozás van bennem: most tudom majd megélni, hogy tényleg elvállaltam-e Isten akaratát. Hánykolódom-e, mint Krisztus. Ki kell tudni mondani, hogy legyen meg a te akaratod. És ha jönne a szenvedés, akkor mit csinálnék? Ezek még előtttem álló kérdések, feladatok. Hiszem és vallom, hogy aki ezt adja, erőt is ad ahhoz, hogy végig tudjam csinálni.

– **Hisz a gyógyulásában? Reménykedik?**

– Az egyik posztban írtam erről is. Mindenki azért imádkozik, hogy gyógyítson meg a Jóisten, hogy adjon teljes gyógyulást. Azt írtam erről, hogy én továbbra is az üdvösséget tartom fontosnak, és azt, hogy végigmenjek azon az úton, amit az Úr kijelöl számomra. Nem szeretnék elköszönni. Nagyon sok mindent jó lenne befejezni, és szolgálni még az emberek között. De ha azt mondja az Úr, hogy most befordulunk a cél-egyenesbe, akkor célegyenes van. Akkor arra megyek. Nem a testi gyógyulás a legfőbb célom, hanem hogy végig tudjak menni ezen az úton úgy, ahogyan a Jóisten akarja. És ha meggyógyulok, vagy kapok öt tünetmentes évet, akkor az lesz az enyém.

– **Mindig ilyen nyitott és elfogadó volt?**

– Engedelmes fiú voltam. De nem azért, mert annyit vertek, hogy muszáj volt engedelmeskedni. A szülőfalumban, Zalaudvarnokon tudták, hogy a Szabó Feri egy jó gyerek, köszön, udvarias. Lehet, hogy nem tudok fára mászni, úszni, és rendes csínyeket sem követtem el diákkoromban, viszont én olvastam a legtöbbet, én ministráltam a legtöbbet, és évekig én voltam a sekrestyés. Volt

olyan év, amikor csak én jártam ministrálni. Valahonnan ezekből az időkből hozom magammal az engedelmességet. A ferences rendben erre lehetett építeni. Nem vagyok mintaszerű rendtag, nagyon sok bűnnel éltem és élek együtt, de akarom a jót.

– **Említette, hogy várja, húsvétkor hogyan fogja megélni Krisztus szenvedését. A feltámadás kapott valamilyen másfajta színezetet az életében, mióta tudja, hogy beteg?**

– Nem. A feltámadásról bennem a következő kép él, bár lehet, hogy sokan megmosolyogják. Végre valahára ott leszünk, ahol nincs rossz. De jó ég! Énekelni kell! Majdnem elmentem a rendből, mert nem tudtam jól énekelni. Most is a vakok bátorságával éneklek, tehát ebben nincs változás. Azért persze vannak vágyaim. Időnként gondolok arra, milyen jó lenne újra kamiont vezetni, fát dönteni... Ezek a kedvenc foglalatosságaim vajon lehetségesek-e a mennyben? El lehet-e sétálni például a Grand Canyonba? Mert az olyan csoda! Ha az ember nézi a tévét, látja, Istennek milyen fenséges alkotásai ezek a természeti jelenségek. Szívesen megnézném őket élőben is. Hála Istennek, sofőrként sokszor eljutottam Olaszországba. Mindig lenyűgöztek az Alpok nyúlványai Tarvisiótól Udine felé menet. Májusban még hó fedte a csúcsokat. Micsoda gyönyörűség! Én rá tudok csodálkozni ezekre. Hogy közben vezetni is kell, az egy dolog, de elámul az ember. És persze jó lenne találkozni nagypapáival, nagymamáival. Nagymamám '51-ben, nagypapám '58-ban halt meg, én pedig '63-ban születtem, így az apai nagyszüleimet nem ismertem. Milyenek lehetnek? Vajon büszkék az unokájukra? De hát mindent tudnak rólam! Jaj, Uram! Azt is látják, milyen gikszerek voltak az életemben!

Emberként valahogy így képzeljük el a mennyországot. Viszont amit majd kapunk, amivel megajándékoz minket az Isten, az olyan csoda lesz, aminek a befogadására most még nem vagyunk alkalmasak. Felfoghatatlan csoda, Isten felfoghatatlan nagysága, hogy Krisztus feltámadásába von be bennünket. Ajándékba kapjuk mindent!

Ahogy az életet ajándékba kaptuk, úgy a feltámadás is ajándék lesz. Az életutam is ajándék, és én ennek a tudatában megyek végig rajta.

Magyar Kurír

SÍK SÁNDOR: Te Deum

Téged Isten dicsérlek
és hálát adok mindenért.
Hogy megvolt mindig a mindennapim
és nem gyűjtöttem másnapra valót,
hála legyen.
Hogy mindig jutott két garasom adni,
és magamnak nem kellett kéregetnem,
hála legyen.
Hogy értenem adatott másokat,
és nem kellett sírnom, hogy megértsenek,
hála legyen.
Hogy a sírókkal sírni jól esett,
és nem nevettem minden nevetővel,
hála legyen.
Hogy megmutattál mindent, ami szép
és megmutattál mindent, ami rút,
hála legyen.
Hogy boldoggá tett minden, ami szép
és ami rút, nem tett boldogtalanná,
hála legyen.
Hogy sohasem féltem a szeretettől
és szerethettem, akik nem szerettek,
hála legyen.

Hogy akik szerettek, szépen szerettek,
és hogy nem kellett nem szépen szeretnem,
hála legyen.
Hogy amim nem volt, nem kívántam,
és sohasem volt elég, aki voltam,
hála legyen.
Hogy ember lehettem akkor is,
mikor az emberek nem akartak emberek lenni,
hála legyen.
Hogy megtarthattam a hitet,
és megfuthattam a kicsik futását,
és futva futhatok az Érkező elé,
s tán nem kell a városba mennem
a lámpásomba olajért,
hála legyen!
Hogy tegnap azt mondhattam: úgy legyen!
és ma is kiálthatom: úgy legyen!
és holnap és holnapután és azután is
akarom énekelni: úgy legyen! –
hála legyen, Uram!
hála legyen!

A Szűzanya 2021. március 25-i üzenete Medjugorjében

„Drága gyermekek! Ma is veletek vagyok, hogy elmondjam nektek: kicsi gyermekeim, aki imádkozik, az nem fél a jövőtől és nem veszíti el a reményt. Arra vagytok kiválasztva, hogy az örömet és a békét hordozzatok, mert az enyéim vagytok. Én a Béke Királynőjeként jöttem ide, mert az ördög békétlenséget és háborút akar, a jövőtől való félelemmel akarja betölteni szíveteket, de a jövő Istené. Ezért legyetek alázatosak és imádkozzatok, és adjatok át mindent a Magasságbeli kezébe, aki teremtett benneteket. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.”

Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögi értünk és az egész világért!

Hirdetések

- Május hónapban a Szűzanya tiszteletére Loretto-i litániát imádkozunk hétköznapi 17.30-tól, hétvégén 17 órától.

Alexandriai Szent Cirill: Húsvéti imádság

Jézus,
feltámadásod
világosság a népeknek,
fény az embereknek!
Hadd legyen életem is
fény a sötétségben:

szeressek ott, ahol gyűlölnek,
megbocsássak, ahol sértegetnek,
összekössek, ahol szakadás van,
reményt ébresszek, ahol elkeserednek,
vigasz legyek, ahol szenvednek,
örömet vigyek, ahol szomorúak.

Uram,
add, hogy fény legyek
a sötétségben!

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencesekzeg.hu
web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft